

**ת"פ 24581/02/15 - מדינת ישראל נגד בטחון אזרחי ש.ק בע"מ,
ח.פ, שמעון קויפמן, ביטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים
בע"מ, שמעון קויפמן, (בתיק: ת"פ 24581-02-15)**

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 24581-02-15 מדינת ישראל נ' בטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים בע"מ
ואח'

ת"פ 15912-07-16 מדינת ישראל נ' ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ

ת"פ 65862-06-16 מדינת ישראל נ' ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ ואח'

ת"פ 52126-06-16 מדינת ישראל נ' ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט יוסף יוספי
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד ישראל שניידרמן

נגד
הנאשמים:

1. בטחון אזרחי ש.ק בע"מ, ח.פ.
2. שמעון קויפמן
(בתיקים: ת"פ 65862-06-16, ת"פ 52126-06-16,
ת"פ 15912-07-16)
1. ביטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים בע"מ
2. שמעון קויפמן
(בתיק: ת"פ 24581-02-15)
כולם ע"י ב"כ: עו"ד דוד בכור ועו"ד יעל בכור

גזר דין

1. במסגרת הכרעת דין מיום 14.6.17, אימץ בית הדין הסדר טיעון אודותיו הוסכם בין הצדדים, לפיו הנאשמת 1 בכל אחד מארבעת כתבי האישום תודה ותורשע בעבירות שיוחסו לה, וביחס לעונש כל צד יטען באופן חופשי.

2. בדיון מיום 28.11.17, טענו הצדדים טענותיהם לעניין העונש. יצוין, כי טענות המאשימה היו גם ביחס לחברת **ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ** - הנאשמת בשלושה כתבי אישום, וגם ביחס לחברת **ביטחון אזרחי**

עמוד 1

ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים בע"מ - אשר נאשמה באחד מן התיקים.

3. **לטענת המאשימה**, העבירה המרכזית המיוחסת לנאשמות הינה עבירה על הוראות חוק הגנת השכר, היינו, אי העברת כספים לקרן הפנסיה לאחר שנוכו משכר העובדים, וכן ניכוי שכר שלא כדין. בנוסף, יוחסו לנאשמות בשני כתבי אישום עבירות של אי תשלום פדיון חופשה, עבירה שהינה משנית יחסית בנסיבות המקרה דנן. התכלית של חוק הגנת שכר הינה להגן על העובד אשר מנכים ממיטב כספו לטובת יעד אחר, כגון, קרן פנסיה, קרן השתלמות וכו'. לאור החשיבות הציבורית והערך החברתי המוגן, יש לראות את התנהגות הנאשמות בחומרה רבה מאוד. העבירות נשוא כתב האישום נעברו עם כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, ולפיכך, הוא חל בנסיבות העניין. הנאשמות ביצעו עבירות בגין הורשעו בעבר. מגמת בתי הדין הינה להחמיר בענישה בעבירות על חוק הגנת השכר.

ביחס לנאשמת ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ;

ביחס לאישום הראשון, מדובר בעבירה שבוצעה ביחס ל-30 עובדים לאורך תקופה של מספר שנים בהן נוכו כספים שלא הועברו ליעדם או הועברו באיחור. כל מועד אי העברה מהווה עבירה נפרדת, כך שמדובר ב-1,378 מועדים. לפיכך, מתבקש בית הדין לקבוע רף ענישה שנע בין 50% (הרף המינימלי) ל-70% (הרף המקסימלי). סכום הקנס הוא נגזרת מהמכפלה של מספר המועדים בכמות העובדים, וכך על כל עבירה ישנו קנס מקסימלי בגובה 1,130,000 ₪, ממנו יש לגזור את הרף (בין 50%-70%).

ביחס לאישום השני, יש לראות בכל ניכוי אסור מועד נפרד.

סכום גובה הקנס הוא מחצית הסכום שקבוע בסעיף 61א(3) לחוק, ולפיכך הוא עומד על סך של 37,650 ₪. מסכום זה יש לגזור את הרף (50%-70%) ולהכפיל בכמות העובדים (30) ובמספר מועדי ההפרה.

ביחס לאישום השלישי, מדובר באי תשלום פדיון חופשה, כאשר הקנס המקסימלי המירבי הוא בגובה 14,400 ₪. המדובר בעובדת אחת, לפיכך יש לקבוע רף שנע בין 80% ל-100%, היינו, 11,500 ₪-14,400 ₪.

באישום נוסף (בתיק 15912-07-16) מדובר על ניכויים אסורים משכר עבודה (בניגוד לסעיף 25 להוראות חוק הגנת השכר). הנאשמת הודתה בכך שניכתה במשך 3 חודשים רצופים ל-17 עובדים ניכויים אסורים לטובת השתתפות בביטוח ובמתנות. גובה הקנס המירבי הוא 37,650 ₪. משמדובר ב-17 עובדים, הרי שמדובר ב-89 מועדים של ניכויים אסורים.

לפיכך, לפי הרף הגבוה (70%) מדובר בסך של 2,345,000 ₪ ולפי הרף הנמוך (50%) 1,675,000 ₪.

בנוסף, בכתב אישום זה הודתה הנאשמת כי ביצעה 17 ניכויים אסורים ביחס לעובדת אחת, כך שהקנס צריך לנוע בין 320,000 ₪ (הרף הנמוך) לבין 448,000 ₪ (הרף הגבוה).

כמו כן, ביחס לאותה עובדת גם לא שולם פדיון חופשה, לפיכך, הקנס צריך לעמוד על סך של 11,800 ₪-14,400 ₪.

בתיק 66862-06-16, הודתה הנאשמת בניכוי כספים שלא הועברו לקרן פנסיה ב-24 מועדים שונים. לפיכך, כל מועד מבחינת המאשימה הוא עבירה נפרדת. לכן, התבקש בית הדין לפסוק קנס שנע בין 50%-ל-70% מהקנס המירבי בגובה 1,130,000 ₪.

ביחס לנאשמת ביטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים בע"מ;

במסגרת תיק 24581-02-15, הודתה נאשמת זו שלא העבירה ליעדם כספים שנוכו מעובד

ב-6 מועדים שונים, וכן הודתה בניכויים אסורים.

עוד ביקשה המאשימה להפריד בין העונשים ביחס לסעיף 25 א' לבין העונש לפי סעיף 25 לחוק.

ביחס לסעיף 25א', יש להעמיד את הקנס על רף עונשי שנע בין 50%-ל-70% ביחס ל-6 מועדים שונים תוך הכפלה בסכום העונשי המירבי שבגובה 1,130,000 ₪.

ביחס לעבירה על הוראות סעיף 25 לחוק, הרי שמדובר ב-12 אירועים של ניכויים, כאשר העונש המירבי הינו בגובה 37,150 ₪, בשים לב לרף של 50%-ל-70% מהמכפלה המתקבלת בין הסכום דלעיל למספר האירועים.

בנוסף, ביקשה המאשימה שהנאשמות יחתמו על התחייבות להמנע מביצוע עבירות המיוחסות להן בארבעת כתבי האישום למשך 3 שנים.

לסיכום, טענה המאשימה שמדובר במקרה חריג מאוד בנוף ביצוע העבירות שאי פעם המאשימה פגשה, לכן יש לקבוע רף עונשי גבוה נוסף להרתעת הרבים, תוך קיום אינטרס ציבורי עצום ומובהק.

4. **לטענת הנאשמות, לחברת ביטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים בע"מ לא היתה כל הרשעה.**

ביחס לחברת ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ, מדובר בחברה שקיימת משנת 2004 אשר העסיקה 200-250 עובדים.

לחברת ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ היתה הרשעה בודדת לפני 5 שנים, והיא נקלעה לקשיים כלכליים עקב אי תשלום כספים מצד רשויות מקומיות אשר המשיכו להחזיק בערבויות.

לכן, נעשו קיצוצים במטרה להיחלץ מהמצב אליו נקלעה חברה זו.

בעל החברה, הנאשם 2, הזרים כספים אישיים כדי לכסות את החובות, לקח הלוואה מקרובי משפחה

ואף מישכן את ביתו, והכל כדי לדאוג לתשלום זכויות העובדים. הנאשם 2 הגיע להסדר כולל עם חברת הביטוח "כלל" להסדרת הזכויות הפנסיוניות של עובדי החברה. במסגרת הסדר זה, הועברו כספים בגובה 900,000 ₪.

לחברה לא היתה כוונה שלא להפריש כספים לעובדיה, אלא שהיא המשיכה בביצוע ניכויים לעובדים מתוך כוונה לבצע הפרשה רטרואקטיבית לקופה, דבר שנעשה לבסוף במסגרת הסדר החוב. החברה כבר קיבלה את העונש הכבד ביותר, רשיונה נשלל והחברות נסגרו.

הנאשמות מודות בטעויותיהן והן ניסו לעשות הכל כדי לתקן, וכדי להבטיח את תשלום זכויות העובדים.

חברת ביטחון ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים אינה בבעלות הנאשם 2 מזה 4 שנים, ולפיכך יש להתחשב באמור בעת גזירת העונש.

5. ביום 4.12.17 הודיע הנאשם 2 שחברת ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים בע"מ אינה בבעלותו מזה מספר שנים וכי אין לו ידיעה על מצבה ברשויות המיסים, ולגבי חברת ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ, ח.פ. 513586057, הרי שהתיק ברשויות המס סגור.

דין והכרעה

6. במסגרת **פרשת מוחמד סעד** קבע בית המשפט העליון את המתווה לפיו יש לגזור את עונשם של מורשעים בהתאם ל**תיקון מספר 113 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977**, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה (להלן: "**תיקון 113**").

בין השאר קבע ביהמ"ש העליון את הדברים הבאים:

"22. בתיקון 113 קבע המחוקק מנגנון תלת-שלבי לגזירת העונש. בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית

המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן). כאן המקום לציין כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין), והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין) אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק ופרטן במפורש, כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב לחוק העונשין).

קביעת מתחם הענישה.

23. הנתב שעל בית המשפט לילך בו בבואו לקבוע את מתחם הענישה, מעוגן בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין:

"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".

מתחם הענישה יקבע אפוא בהתאם לעיקרון ההלימות, ועל מנת ליישמו יתחשב בית המשפט בשלושה אלה: ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, במדיניות הענישה הנהוגה; ושלישית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. נבאר שיקולים אלו להלן, אך לפני כן נדגיש כי עקרון ההלימות מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. כלומר, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה. על כן, אין זה מן הנמנע כלל, שלאותה עבירה יהיו כמה מתחמי ענישה שונים הנגזרים מן הנסיבות הספציפיות שבהן נעברה. אולם גם זאת יש לעשות במידה, כפי שכתב השופט ג'ובראן:

"כמוסכם על הכל, נקודת המוצא לבחינת העונש ההולם דבר עבירה הוא בקביעת מתחם הענישה הראוי לעבירה בנסיבותיה (ובכללן מידת האשם של מבצע העבירה). ברי, כי אין משמעות הדבר שבכל מקרה ומקרה 'יומצא הגלגל מחדש', וייקבע מתחם ענישה המותאם לנסיבות הספציפיות של ההליך. קביעה שכזאת הייתה מרוקנת מתוכן את סעיף החוק והיא נוגדת את תכליתו. מאידך, אין לקבוע מתחם ענישה כללי, הכולל קשת רחבה מאוד של מעשים אפשריים. ככל שעסקינן בעבירות דוגמת עבירת השוד, בה ניתן להצביע על מדרג של חומרה, עלינו לזהות את מתחם הענישה הראוי לקבוצות המעשים הדומים בנסיבותיהם..." (ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל, [פורסם בגבו], פסקה 7 (4.4.2013)).

24. ודוק: רק השיקולים הקשורים בעבירה משוקללים בקביעת מתחם הענישה.

נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן מובאות בחשבון בשלב זה, וממילא לא יובילו לשוני בין מתחמי הענישה של שני נאשמים אשר לקחו חלק דומה בביצוע אותה עבירה באותן הנסיבות, כפי שסבר בטעות בית המשפט המחוזי (פסקה 43 סיפא לגזר הדין). נסיבותיו האישיות של הנאשם יובאו במניין השיקולים בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה; לא בקביעת המתחם עצמו. עוד מן הראוי לציין בהקשר הזה כי המחוקק אמנם לא התייחס להיקפו הרצוי של מתחם הענישה, אולם ברי כי מתחם רחב מאוד לא ישרת את תכליתו של תיקון 113 (השופט עמי קובו "פירוש לתיקון מס' 113 לחוק העונשין בעניין הבניית שיקול הדעת בענישה" עלון השופטים 14, 3 (2012)).

25. אלה הן אמות המידה אשר אותן יבחן בית המשפט בבואו לקבוע את מתחם הענישה:

(א) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו. קרי, חומרת העבירה (דברי ההסבר, בעמוד 447).

(ב) מדיניות הענישה הנוהגת.

(ג) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט: בבואו לבחון את הנסיבות המפורטות להלן, יתחשב בית המשפט "בהתקיימות... ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם" (סעיף 40ט(א) לחוק העונשין). הנסיבות המפורטות שם הן מגוונות. יש שבכוחן להשפיע לקולא או לחומרה; יש שלקולא בלבד; ויש שלחומרה בלבד (סעיף 40ט(ב) לחוק העונשין). הנסיבות שבכוחן להשפיע לקולא או לחומרה הן (לפי ספרון שם): (1) התכנון שקדם לביצוע העבירה; (2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה; (3) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה; (4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה; (5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה. הנסיבות שבכוחן להשפיע לקולא בלבד הן: (6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו; (7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה; (8) מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה; (9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1. הנסיבות שבכוחן להשפיע לחומרה בלבד הן: (10) האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו; (11) הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה.

גזירת עונשו של הנאשם.

26. לאחר שבית המשפט קבע את מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה, עליו לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוככי אותו מתחם שנקבע בשלב הקודם. בעשותו כך, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין:

"בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם,

בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40א, ואולם בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40ד ו-40ה."

27. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין. בית המשפט רשאי להתחשב בהתקיימותן "ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר כי ראוי לתת להן משקל בנסיבות המקרה" (שם). אלה הן הנסיבות: (1) הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; (2) הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם; (3) הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו; (4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; (5) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה; (6) שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו; (7) התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה; (8) נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה; (9) התנהגות רשויות אכיפת החוק; (10) חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה; (11) עברו הפלילי של הנאשם או העדרו.

28. ככלל יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה, אשר נועד כאמור להגשים את עקרון ההלימות. ברם, בית המשפט מוסמך לקבוע עונש החורג ממתחם הענישה, במידה והתקיים אחד משני חריגים: האחד הוא חריג לקולה, אם "מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם" (סעיף 40ד(א) לחוק העונשין); והשני הוא חריג לחומרה, אם "מצא כי יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור" (סעיף 40ה לחוק העונשין). שני שיקולים נוספים שבית המשפט רשאי להתחשב בהם בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם הם הרתעה אישית והרתעת הרבים (סעיפים 40ו ו-40ז לחוק העונשין). אולם, בשונה משני השיקולים הראשונים שצוינו לעיל (שיקום והגנה על שלום הציבור), בגינם רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם הענישה, הרי שבית המשפט איננו מוסמך לחרוג ממתחם הענישה בשל שיקולי הרתעה (על מדרג ההיררכיה בין שיקולי הענישה השונים ראו קובו, בעמוד 5).

ראו:

ע"פ 8641/12 סעד - מדינת ישראל (מיום 5.8.13).

7. מתחם הענישה נקבע לפי עקרון ההלימות, קרי: יש לקבוע עונש הולם בגין העבירות שביצעו הנאשמות, תוך התייחסות לערך החברתי שנפגע מביצוען, למידת הפגיעה שנגרמה ולמדיניות הענישה במקרים כגון דא. בנוסף, יש לקחת בחשבון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מצד הנאשמות בהתאם לתיקון 113.

חברת ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ

עמוד 7

8. במסגרת ת"פ 52126-06-16 הורשעה הנאשמת 1, ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ, בעבירות הבאות:

- א. ניכוי כספים משכרם של 30 עובדים ואי העברתם לקרן הפנסיה תוך 30 ימים ממועד הניכוי, בניגוד להוראות **סעיף 25א(א) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958**.
- ב. ניכויים משכרם של 30 עובדים בשיעור 15 ₪ לעובד מדי חודש, וזאת בניגוד ל**סעיף 25 לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958**.
- ג. אי תשלום פדיון חופשה, עבירה על **סעיפים 13 ו-28א(ב) לחוק חופשה שנתית, תשי"א-1951**, ביחס לעובד אחד.

9. במסגרת ת"פ 65862-06-16 הורשעה הנאשמת 1, ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ, בעבירה הבאה: אי העברת סכומים שנוכו ממשכורתו של עובד (אחד) ולא הועברו לקרן הפנסיה תוך 30 ימים ממועד הניכוי וזאת במשך 22 חודשים. לגבי חודשיים נוספים הסכומים הועברו באיחור.
עבירה לפי **סעיפים 25 א וסעיף 25 ב(ג) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958**.

10. במסגרת ת"פ 15912-07-16 הורשעה הנאשמת 1, ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ, בעבירות הבאות:

- א. ניכויים אסורים משכר עבודה ביחס ל-17 עובדים (ניכוי בסך 25 ₪ בעבור השתתפות בביטוח ו-15 ₪ ניכוי לקרן מתנות)- עבירה לפי **סעיפים 25 ו-25 ב(ב) לחוק הגנת השכר, תשי"ח - 1958**.
- ב. אי תשלום פדיון חופשה- עבירה לפי **סעיפים 13 ו-28א(2) לחוק חופשה שנתית, תשי"א-1951**, וזאת ביחס לעובדת אחת.

11. במסגרת ת"פ 24581-02-15, הורשעה הנאשמת 1, ביטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים בע"מ, בעבירות הבאות:

- א. ניכויים אסורים משכר עבודה, עבירה לפי **סעיפים 25 ו-25 ב(ב) לחוק הגנת השכר, תשי"ח - 1958**, וזאת ביחס לעובד בודד.

ב. אי העברת כספים שנוכו, עבירה לפי **סעיפים 25 א ו- 25 ב(ג) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958**, וזאת ביחס לעובד בודד.

12. הנה כי כן, הנאשמת 1 בשלושה תיקים, היא חברת ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ, הורשעה בעבירות של ניכויים משכרם של 31 עובדים (במצטבר) ואי העברת הכספים לקרן פנסיה; וכן ניכויים שלא כדין משכר עובדים ביחס ל-49 עובדים; כמו גם אי תשלום פדיון חופשה ל-2 עובדים.

הנאשמת 1 בתיק הרביעי, חברת ביטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות מבנים בע"מ, הורשעה באותן עבירות של ניכויים שלא כדין וניכויים ללא העברתם לקרן הפנסיה, וזאת ביחס ל-2 עובדים במצטבר.

13. ביחס לעבירה שעניינה אי תשלום פדיון חופשה ל-2 עובדים במועדים שונים, זו נידונה על ידי בית הדין הארצי ב**פרשת שחם**, ושם אימץ הוא רף של 20% - 40% מהקנס המקסימלי העומד כיום על סך של 14,400 ₪. היינו, סך הקנס המירבי הינו 28,800 ₪ בגין שני האירועים, כך שהקנס נע לפיכך במצטבר בין 5,760 ₪ ל- 11,520 ₪. ביחס לעבירה זו נקבע, כי חוקי המגן נועדו כדי לשמור על זכויותיהם הסוציאליות המינימליות של העובדים.

בשורה של פסקי דין של בתי הדין האזוריים נפסקו העונשים הבאים:

ת"פ (חיפה) 56077-11-14 **מדינת ישראל - שמש חי אחזקות בע"מ** (28.6.16) - 2,880 ₪.

ת"פ (תל אביב) 6039-12-14 **מדינת ישראל - ווילנסקי** (5.7.15) - 3,600 ₪.

ת"פ (באר שבע) 36087-08-10 **מדינת ישראל - זגדון** (27.3.16) - 2,500 ₪.

ת"פ (ירושלים) 6722-12-10 **מדינת ישראל - ארי אבטחה ושירותיהם בע"מ ואח'** (27.9.16) - 3,650 ₪.

במקרה דנן, מאחר ומדובר בעבירה ביחס ל-2 עובדים, ובשים לב לכך כי הנאשמת העסיקה מאות עובדים לאורך למעלה מתריסר שנים ונקלעה לקשיים כלכליים, כמו גם לכך כי אין באמתחתה עבר מכביד בעניין אי תשלום זכויות; הרי שבגין העבירה על **חוק חופשה שנתית, הנני משית על הנאשמת קנס בסך של 6,200 ₪ במצטבר**.

14. באשר לעבירה לפי **סעיף 25א(א) וסעיף 25ב(ג) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958**, שעניינה אי העברתם לקרן הפנסיה של סכומים שנוכו משכרם של עובדים; הרי שבנסיבות המקרה דנן היא בוצעה כלפי 31 עובדים במצטבר על פני תקופות שונות למשך חודשים ארוכים. המדובר בעבירה חמורה,

הפוגעת בזכויות בסיסיות וקוגנטיות.

מנגד, הנאשמת העבירה לקרן הפנסיה סך של 900,000 ₪ לכיסוי רטרואקטיבי של חובותיה לקרן הפנסיה. בהקשר זה נציין, כי לא הובאה בפני בית הדין ראיה על נזק שנגרם בפועל למי מהעובדים (וכן באשר לשאלה האם יש בסכום שהועבר כדי לרפא כליל את אי העברת הכספים לקרן הפנסיה בזמן אמת).

כמו כן, השתכנעתי כי מצבה הכלכלי של הנאשמת 1 היה ועודנו בכי רע, והעבירות בעניין אי העברת הכספים לא בוצעו מתוך בצע כסף; והכל בשים לב שנאשם 2 העביר כספים מכיסו האישי כדי לכסות את החובות שהצטברו לחובת הנאשמת 1. ועוד נציין, כי לא הוכח מעמדה של חברה זו כיום.

15. **בפרשת שחם** אשר נידונה בבית הדין הארצי לאחרונה הובאה סקירה של העונשים אשר ניתנו על ידי בתי הדין האזוריים בעבירות דנן, ובין השאר נקבע על ידי בית הדין הארצי בהאי לישנא:

"28. אשר לאירוע השני - מדובר כאמור באי העברת ניכוי שכר ליעדם בעבור עשרה עובדי אבטחה לתקופות שונות. כפי שצוין לעיל, לכאורה נשמט מבית הדין האזורי ביחס לאירוע זה האישום השני בכתב האישום הראשון שנגע לשלושה עובדים נוספים בגינם לא הועברו סכומים שנוכו משכרם ליעדם, אך בהעדר ערעור שהוגש על כך או בקשה מצד המדינה - לא נוסף לעונש בשל עבירות אלו.

סעיף 25(ג) לחוק הגנת השכר קובע, כי "מעסיק שניכה סכומים משכרו של עובד ולא העבירם למי שלו יועדו הסכומים... דינו - מאסר שנתיים או קנס פי חמישה מהקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין". הקנס המרבי בעבור עבירה אחת של ניכוי מהשכר תוך אי העברת הסכומים ליעדם, עמד לפיכך בתקופה הרלוונטית על סך של 1,010,000 ₪, וביחס לנושא משרה - מחצית מכך (סעיף 26(ב) לחוק הגנת השכר) היינו סך של 505,000 ₪. בהכפלת מספר העבירות (49) - עומד המתחם שנקבע על ידי בית הדין האזורי (30%-50% מהקנס המרבי) על 7,423,500 ₪ לבין 12,372,500 ₪. אין חולק כי מדובר בסכום עתק אך זאת לאור מספרן הרב של העבירות, ובהתחשב בגובהו של הקנס המרבי שנקבע בחוק לעבירה זו, המדבר בעד עצמו ומדגיש את החומרה הרבה שראה המחוקק בניכויים של סכומים משכרם של עובדים תוך הטעייתם לסבור כי הם עוברים ליעדם (כיום עומד הקנס המרבי בגין עבירה אחת על סך של 1,130,000 ₪).

עם זאת לאחר שקילת כלל הטיעונים שוכנענו כי יש הצדקה להתערב במתחם הענישה שנקבע על ידי בית הדין האזורי ביחס לאירוע זה (לניתוח גזרי דין שניתנו ביחס לעבירה זו בעבר על ידי בתי הדין האזוריים, באופן המלמד על ענישה ברמות נמוכות משמעותית ראו פירוט בת"פ (אזורי נצרת) 15-02-2745 מדינת ישראל - רדיו א שמש בע"מ (16.4.17); אך השוו לגזר דין בו הוטל קנס בסך 500,000 ₪ בגין שתי "יחידות עבירה" בסיטואציה בה הכספים הוחזרו מיידית לעובדת: ת"פ (אזורי ת"א) 15-11-3346 מדינת ישראל - צנובר מעדנות קייטרינג 2009 בע"מ (25.5.17)). כפי שנקבע בהלכה הפסוקה (עניין חדוות

הורים; עניין שמש חי אחזקות), בעת קביעת המתחם אין לבצע בהכרח הכפלה אריתמטית של העונש המרבי בגין עבירה יחידה במספר העבירות, ובמקרה זה הכפלה אריתמטית מביאה לסכום קנס שאינו סביר(ראו גם בע"פ (ארצי) 11221-06-14 סעדיה יוסף - מדינת ישראל (29.3.17)). בהתחשב בכלל הנסיבות, לרבות מספרם הרב יחסית של העובדים אשר ביחס אליהם בוצעה העבירה, מספר החודשים בהם נלקח מהם חלק משכרם שלא כדין, אי העברת הכספים ליעדם עד היום (ולפחות לא נטען אחרת) והעובדה כי התנהלות חמורה זו חזרה על עצמה במספר אתרים שונים כך שעל פני הדברים אין מדובר ב"כשל ניהולי" כנטען אלא בהתנהלות מכוונת - אנו סבורים כי יש להעמיד את הרף התחתון של מתחם הענישה בגין האירוע על הקנס המרבי בגין עבירה יחידה (505,000 ₪), ואת הרף העליון - על 30% מקנס המרבי היינו 7,423,500 ₪.

ראו: ע"פ 25307-12-15 שחם - מדינת ישראל (מיום 4.9.17).

16. לאור שפורט לעיל ובשים לב לפסיקת בית הדין הארצי, מצאתי כי יש להעמיד את הרף הנמוך על 20% ואת הרף הגבוה על סך של 50% מהקנס המירבי העומד על סך של 1,130,000 ₪ בגין עבירה אחת, כפי שצוין לעיל.

בנסיבות המקרה דנן נקבע את הרף הנמוך ע"י הכפלת מספר העבירות לעניין סעיף זה, אשר עומד על 31, בסכום של 225,000 ₪ (20% מהקנס המקסימלי לעבירה אחת) ונקבל את הסכום של 7,006,000 ₪.

באותה דרך נקבע את הרף הגבוה, ע"י הכפלת מספר העבירות לעניין סעיף זה, אשר עומד על 31, בסכום של 565,000 ₪ (50% מהקנס המקסימלי לעבירה אחת) ונקבל את הסכום של

17,515,000 ₪.

דהיינו, סכום הקנס לעניין העבירות שעניין אי העברת כספים שנוכו משכרם של העובדים לקרן הפנסיה צריך לנוע בין 7,006,000 ₪ לסך של 17,515,000 ₪.

עם זאת, בשים לב לפסיקת בית הדין הארצי, לסכומים שנקבעו בבתי הדין האזוריים ולכלל נסיבות המקרה דנן (ובמיוחד לכך שהנאשמת העבירה לקופת הפנסיה סכום של 900,000 ₪ במסגרת הסדר חוב עליו עמדנו לעיל), **מצאתי כי יש לגזור קנס בסך של 1,395,000 ₪, היינו, סך של 45,000 ₪ בגין כל עובד.**

17. באשר לעבירה של ניכוי כספים שלא כדין "לטובת קרן מתנות וביטוחים", וזאת ביחס ל-48 עובדים במצטבר, הרי שהקנס המירבי על פי החוק עומד על סך של 37,650 ₪, כאשר המאשימה ביקשה לקבוע רף שנע בין 50% ל-70% מהקנס המירבי.

עבירה זו בוצעה ביחס ל-48 עובדים במצטבר, במשך תקופה שאורכה בין 3 חודשים ל-17 חודשים.

בשים לב לתכלית חוק הגנת השכר ולזכויות הקוגנטיות העומדות בבסיסו, כמו גם למדיניות הענישה כפי שעולה מהפסיקה, מצאתי כי מתחם העונש ההולם נע בין 20% ל-50% משיעור הקנס המקסימלי לפי החוק.

בנסיבות המקרה דנן, לא הובהר לבית הדין האם הכספים שנוכו הוחזרו לעובדים נשוא כתב האישום. עם זאת, כפי שעלה, הנאשמת באמצעות מנהלה, לקחה אחריות על מעשיה, ואף הוזרמו כספים אישיים לנאשמת שנקלעה למצב כלכלי קשה. אמנם, הנאשמת חסכה בזמן שיפוטי יקר ולקחה אחריות על מעשיה, ובנוסף יש להתחשב בגובה הסכומים שנוכו המסתכמים בעשרות שקלים מדי חודש, אך אין בכך כדי לחרוג ממתחם הענישה.

לפיכך, מצאתי כי יש לפסוק את סכום הקנס על הרף התחתון, היינו, 25% בגין כל יחידת עבירה, ובסך הכל 48
₪ 9,412 X ₪ = 451,800

18. הנה כי כן, סכום הקנסות המצטבר שהוטל על הנאשמת **חברת ביטחון אזרחי ש.ק. בע"מ** הינו בגובה **₪ 1,853,000**.

סכום זה ישולם ב- 60 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.

התשלום הראשון ישולם ביום 31.12.19.

19. כמו כן, הנאשמת תחתום על התחייבות בסך 500,000 ₪ להמנע מביצוע העבירות בגין הורשעה, וזאת למשך 3 שנים מיום גזר הדין כאמור בסעיף 72 לחוק העונשין, תשל"ז-1972.

20. הנאשמת תפנה אל מזכירות בית הדין לקבלת שוברי תשלום, וכן לשם חתימה על התחייבות.

חברת ביטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות בע"מ

21. לאור כל שפורט לעיל ובשים לב לעונשים שהוטלו על הנאשמת, **הנני קובע כי במסגרת תיק 24581-02-15 יוטלו על הנאשמת 1, חברת ביטחון אזרחי ש.ק. ניהול ואחזקות בע"מ, העונשים הבאים:**

א. בגין ניכויים אסורים משכר עבודה ביחס לעובד יחיד ב-6 הזדמנויות שונות, ניכוי בסך של 35 ₪ מדי חודש; מצאתי כי יש לקחת בחשבון בנסיבות העניין כי עסקינן בעבירות שבוצעו בשנים 2009-2010 ביחס לעובד יחיד, ולפיכך הנני גוזר על הנאשמת קנס בסך **₪ 14,000**.

ב. כמו כן, ביחס לעבירה של ניכוי כספים ואי העברתם לקרן הפנסיה ביחס לעובד יחיד בגין 6 חודשי עבודה, מצאתי כי יש לגזור על הנאשמת קנס בגובה **₪ 30,000**.

ג. הנאשמת בתיק זה תשלם את הקנסות בסך כולל של **₪ 44,000** ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.

התשלום הראשון ישולם ביום 31.12.19.

ד. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך 120,000 ₪ להמנע מביצוע העבירות בהן הורשעה, וזאת למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין כאמור **בסעיף 72 לחוק העונשין, תשל"ז-1972**.

ה. הנאשמת תפנה אל מזכירות בית הדין לקבלת שוברי תשלום, וכן לשם חתימה על התחייבות.

22. גזר הדין הוקרא במעמד הצדדים היום ונמסר לידיהם.

ניתן היום, כ"ח חשוון תש"פ, 26 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.